Ahmet Hamdi DİNLER

SÖMÜRÜCÜYE

YUMRUK

İŞÇİNİN SİYASİ GAZETESİ

BÜTÜN İŞÇİLERİN KAVGASI VE HEDEFİ BİRDİR

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ ÖZ PARTİSİ

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ

Onuncu Yılını Doldurdu

PARTİMİZ (T.İ.P.) İN ONUNCU YILI BÜTÜN PARTİLİLERE VE PARTİMİZE GÜVENLE BAĞLANAN İŞÇİLERE, SOSYALİSTLERE, DİĞER YOKSUL EMEKÇİLERE

KUTLU OLSUN

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİNİN İLERİYE DÖNÜK ADIMLARI İŞÇİ SINIFININ VE YOKSUL EMEKÇİ SINIFLARIN KURTULUŞUNUN VAZGEÇİLMEZ SİLAHIDIR.

SÖMÜRÜCÜYE YUMRUK

İşçi Sınıfının Hareketi Bütündür

Türkiye'de İşçi Sınıfının ekonomik ve siyasi mücadelesi bir bütünlük içinde günümüze kadar gelmiş ve son on yılda en yüksek seviyeye ulaşmıştır. Bu bütünlük sayesindedir ki işçi sınıfı burjuvazinin karşısına yenilmez bir güç olarak çıkmıştır.

Türkiye'deki işçi sınıfı hareketlerine baktığımızda, bu gücün günbegün çoğaldığını görürüz.

— Disk'e bağlı Kimya-İş ve Maden-İş sendikalarının beraberce yürüttükleri Pertriks ve Grundige ait iki ayrı fabrikadaki grevler devam etmektedir. 600 işçinin katıldığı GREV ücretler konusunda çıkan ihtilaf üzerine başlamıştır.

— İzmir Aliağa Rafinerisinde 4000 işçi, 600 işçinin işten çıkarılmasını protesto etmek için 15 Ocak günü direnişe geçti. İşveren 600 işçiyi işten çıkarmaktan vazgeçmek zorunda kaldı.

— Berec pil ve akümilatör fabrikasında işçiler topluca DİSK'e bağlı Kimya-İş Sendikasına geçince işveren Kimya-İş sendikasını tanımamış ve temsilcilerini işten çıkarmıştı. 850 İşçi oturma grevine gidince işveren Kimya-İş sendikasını tanımak zorunda kalmıştır.

— Uniroyal otomobil lastiği fabrikasında DİSK'e bağlı Lastik-İş sendikası ile işveren toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşmaya varamayınca 630 işçi GREVE başladı.

— Ereğli Demir-Çelik işçisi Toplu sözleşme arifesinde sendika aidatlarının sarı sendikaya kesilmesine karşı 10 Şubat günü direnerek güçbirliğini gösterdi.

Ve daha birçok işyerlerinde İşçiler hakları için mücadele etmektedir. Türkiye İşçi Sınıfı hareketinin bütünlüğü, dünya işçi hareketinin bir parçasıdır. Türkiye işçi sınıfı bu bütünlük içinde öz partisi Türkiye İşçi Partisinde teşkilâtlanarak, diğer yoksul emekçi sınıfların desteğiyle kendi iktidarını kuracaktır.

İŞTE DİRENEN EĞE DEMİR SANAYİİNİN DEVRİMCİ İŞÇİLERİ

İşçi Sınıfının Tarihe Yön Veren Yürüyüşüne Işıkveren İşçileri de Katıldı

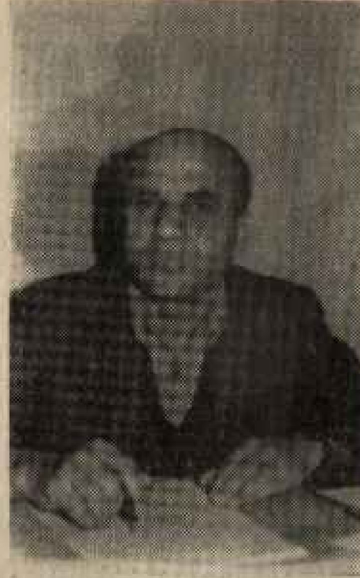
Türkiye'nin sanayi gelişimine elektrik enerjisi üreterek katılan Işıkveren İşçileri, İşverenin kendilerini güç olarak görmediğini anlayınca, GÜÇ olduklarını göstermek ve İşverene ilk ihtarlarını yapmak için yürüdüler.

İşveren Toplu Sözleşme Hükümlerini **«nasıl olsa bunlar ücretten başka şey düşünmezler, yutturururm»** diye uygulamıyordu. Meselâ işçilere bazı yerlerde verilmesi gereken gocukları vermiyor, kül temizliğini yaptırmıyor, İşçileri Pnömokonyoz tehlikesine atıyordu.

O kadar ufak hesaplardan medet umuyordu ki, Hacı Şakir sabunu yerine İşçinin istemediği Kafoğlu sabununu vermeği bile kâr sayıyordu.

İşte bütün bunları protesto etmek ve aslında **İŞÇİ SINIFININ GÜCÜNÜ** tanımayan İşverene ilk ihtarlarını yapmak için **ÇATALAĞZI IŞIKVEREN İŞÇİLERİ** 13 Şubat günü bir yürüyüş yaptılar. Yürüyüşten önce **Sendika Mali Sekreteri Zekeriya Ölüç, TES-İŞ Federasyonu Basın Müşaviri Erkin Okay, Sendika Başkanı Mustafa Durmuş** konuştu. **«Haklarımız verilmezse biz almasını biliriz. İşçi isterse veya biraz dikkat etmese, ateşçi kömürü biraz fazla çekse günde 10.000 lira zarar eder işletme.»** dediler. Sonra Sendika Sekreteri Haldun Karçal İşçi Andını okudu İşçiler de bir ağızdan tekrar ettiler.

İŞÇİ SINIFI DEVRİM VE PARTİ

T.İ.P. GENEL SEKRETERİ
ŞABAN ERİK

1926 Doğumludur. Evli, Sanat Enstitüsü motorculuk bölümü mezunudur. Karayollarında makina tamir ustası olarak çalışmıştır. Bir süre (1960 - 1965) başkanlığını yaptığı İstanbul Yol-İş Sendikasının kurucularındandır. Parti'ye 1962 yılında girmiştir.

İşçiler, sanayileşmenin ortaya çıkardığı insanlardır. Bu itibarla, hep söylendiği gibi, «Makina» işçi sınıfının yaratıcısı olmuştur. Makinayı fabrikaya yerleştirenler, onları çalıştıracak insanlara muhtaç kalmışlardır. Makinanın başına geçip çalışan insanlar da işçiler olmuşlardır. Fabrikalar çoğaldıkça işçiler çoğalmış, binler.. onbinler.. yüzbinler.. milyonlar meydana gelmiştir. İşçilerin yüzbinlere, milyonlara varan çoğalmaları işçi sınıflarını meydana getirmiştir.

İşçi sınıfları, dünyanın geleceğini tayin edecek olan kuvvetlerdir.

Türkiye işçi sınıfı da Türkiye'nin geleceğini kurtaracak olan bir kuvvettir. Çünkü işçi sınıfı sömürüye karşı olan tek güçtür. Oysa, bilindiği gibi, kapitalist düzenler sömürü esası üzerine kurulmuşlardır. Ülkemiz de, en berbat şekliyle, kapitalist yönetim altındadır. Esasen, bugün içinde bulunduğumuz bütün sıkıntıların öz sebebi budur.

Fabrikalar üretim araçlarıdır. Ne iş üzerine kurulmuşlarsa o iş kolunda «mal» üretirler. Makinalar mal üretirken, bir yandan da sahiplerine «artık değer» üretirler. Sermayedarlar, aslında, makinaları artık değer üretmek için çalıştırırlar. Çünkü servet denen şey böyle elde edilir. Artık değer, işçinin çalışmasından patrona geçen haktır. Aynı zamanda üretim araçları sahipliği insana toplum üzerinde hakimiyet kazandırır. Nitekim kapitalist düzenlerde fabrikatörler, bankerler, tüccarlar, toprak ağaları ve tefeciler toplum üzerinde hakimiyet kurmuş olan kimselerdir. Bunların topuna birden sermayedarlar, yani **BURJUVAZİ** derler.

Burjuvazi, işçi sınıfını ezen ve sömüren bir sınıftır. Ayrıca, köylü sınıfını da ezer ve sömürür. Keza diğer emekçileri de böyle yapar. Ve burjuvazi, kendi çıkarlarını sürdürmek için işçilere, köylülere ve diğer emekçilere göz açtırmaz. Memlekette bütün işleri kendi hesabına geldiği biçimde yürütür. Halbuki burjuvazinin kendi hesabına yürüttüğü işler işçilerin, köylülerin ve diğer emekçilerin aleyhine olur. Dolayısiyle memleketin aleyhine olur. Bu yüzden kapitalist düzen, toplumun menfaatleriyle çatışır. Onun için çağımızda kapitalist düzen, gerici ve tutucu düzendir.

İşçileri ve diğer emekçileri burjuvazinin boyunduruğundan kurtarmak ve de toplumun gelişmesine elverişli şartlar yaratmak için kapitalist düzenin değiştirilmesi zorunludur.

Kapitalist düzeni değiştirmek görevi, işçilerin, köylülerin ve diğer emekçilerin omuzlarına binmektedir. Çünkü bu düzenin acılarını bu insanlar çekmektedirler. Ancak, İşçiler, teşkilatlanmaları, meseleleri kavramaları, şehirlerde olmaları sömürünün ve hayat yükünün ağırlığını üzerlerinde taşımaları itibariyle devrimci harekete öncülük etmek durumundadırlar. Tabii, kendilerini toplumsal gelişme davasına adamış olan bütün devrimci aydınların da Sosyalist harekette mutlak surette yeri vardır.

Kapitalistler, menfaatleri icabı, kapitalist düzenin değiştirilmesine olanca güçleriyle karşı çıkarlar. Devrimci mücadeleye karşı yalanlar, iftiralar, yasaklar, düşmanlıklar saçarlar. Nitekim, bugün, Türkiye Sosyalist hareketine karşı yapılanları görüyoruz işte. Ne var ki, işçi sınıfı, herşeye rağmen, devrimci mücadeleyi yürütmek ve zafere ulaştırmak görevindedir. Zira, işçiler bu görevi yerine getirdikleri ölçü-
[illegible]
lumsal gelişim kanunlarının icabı olarak değişecektir. Ancak bu değişikliği sağlıyacak olan kudret işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı, tarihin kendisine yüklediği bu görevi yerine getirmek için kapitalist sınıfa karşı mücadeleye girmek zorundadır.

İşçi sınıfının politik mücadelesinden devrimci hareket doğar. Her şeyin halli bu devrimci hareketin başarısına bağlıdır. Onun için burjuvazinin devrimci hareketden ödü kopar. Gerçekten de burjuvazinin yüzüne tükürseniz «yağmur yağdı» der geçer, ama meselelere sınıf açısından girdiğiniz zaman bir yerine kızgın şiş yemiş gibi vaziyet alır. Çünkü meselelere sınıf açısından girildiği zaman burjuvanın işi bitiktir. Onun için burjuvazi, ekonomik ve siyasi mücadele alanında işçi sınıfının üzerine bir ölü ağırlığı çökertmek ister. Meselâ, onca oyun üstüne, «partiler üstü sendikacılık» hikâyesiyle güdülen amaç budur.

Elhasıl, bütün burjuva masalları bir yana, işçiler kendi yararları açısından politikaya girmek zorundadırlar. Politika, toplumun idaresine sahip olmaktır. İşçiler, politik mücadeleyle, toplumun idaresini burjuvazinin elinden almak durumundadırlar.

Bu iş Partiyle olur. Çünkü bunu yapabilmek için Parti şarttır. Nedenine gelince, burjuvaziyi iktidardan indirmek yolunda işçilerin ve diğer emekçilerin gücünü ortaya koymak gerekir. Bu güç, sosyalist partide toplanır. Kapitalistlerin gücünün kapitalist partide toplandığı gibi.

Sosyalist parti, devrimci hareketin vazgeçilmez unsurudur. Bunsuz devrimci hareket düşünülemez. Devrimci parti, devrimcilerin biraraya gelmesi, birbirine kenetlenmesi, ortak amaç üzerinde fikir ve eylem birliğine girmesi demektir.

Sosyalist partiyi oluşturmak ve kitlelere maletmek bazılarına zor gelir. Evet, zordur. Hemde çok zordur. Ama bir devrimci için bu zorluğu göğüslemek elzem bir

Kahrolsun İşçi Sınıfının Can Düşmanı Faşizm

nın değiştirilmesine olanca güçleriyle karşı çıkarlar. Devrimci mücadeleye karşı yalanlar, iftiralar, yasaklar, düşmanlıklar saçarlar. Nitekim, bugün, Türkiye Sosyalist hareketine karşı yapılanları görüyoruz işte. Ne var ki, işçi sınıfı, herşeye rağmen, devrimci mücadeleyi yürütmek ve zafere ulaştırmak görevindedir. Zira, işçiler bu görevi yerine getirdikleri ölçüde işçidirler. Aksi halde kapitalistlerin kulu-kölesidirler. Bilinmelidir ki, kapitalist düzenin her şekli aslında işçi esirliğidir. Bu itibarla, kapitalist düzeni değiştirmek en başta işçi sınıfının meselesidir. Onun için işçilerin bütün düşünce ve eylemleri bu amaca dönük olmalıdır. Yoksa bu bozuk düzen içinde kalındığı sürece işçilerin paylarına düşen şey sadece sefalet ve esaret olacaktır.

Şurası kesindir ki, kapitalist düzen sürekli bir durum değildir. Birgün baştan aşağıya değişecektir. Top-

unsurudur. Bunsuz devrimci hareket düşünülemez. Devrimci parti, devrimcilerin biraraya gelmesi, birbirine kenetlenmesi, ortak amaç üzerinde fikir ve eylem birliğine girmesi demektir.

Sosyalist partiyi oluşturmak ve kitlelere maletmek bazılarına zor gelir. Evet, zordur. Hemde çok zordur. Ama bir devrimci için bu zorluğu göğüslemek elzem bir şarttır. Çünkü, tekrarlıyorum, Parti olmadan Sosyalist devrim tasavvur dahi edilemez. Bazı işlerde zorluklar ne olursa olsun, o zorlukları yenmeden o işler olmaz Çünkü işin başka bir yolu yoktur.

Bütün işçileri, yoksul köylüleri, emekçileri ve devrimci aydınları, yerince, yolunca, sonuna kadar devrimci mücadeleye çağırırım.

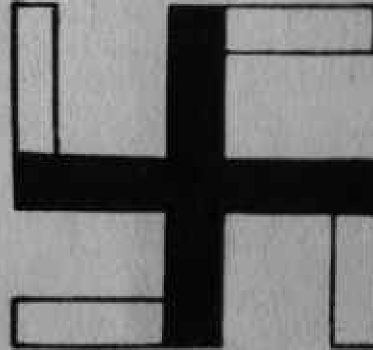
T.İ.P. GENEL SEKRETERİ
ŞABAN ERİK

SÖMÜRÜCÜYE YUMRUK, İşçinin siyasi gazetesi. Sahibi: HÜSAMETTİN GÜVEN. Sorumlu müdür: A. HAMDİ DİNLER. 15 günde bir çıkar. Yıl: 4. sayı: 32. Fiyatı: 25 kuruş. İdare merkezi TAFLAN kahvesi üstü. mektuplaşma adresi: P.K. 27 — ZONGULDAK. Baskı tarihi: 27.2.1971 Dizgi ve baskı: Baylan Basım ve Ciltevi İzmir Cad. No. 2/B Yenişehir — ANKARA

Kahrolsun İşçi Sınıfının Can Düşmanı Faşizm

FAŞİZM NEDİR?

FAŞİZM BURJUVAZİNİN EN GERİCİ KESİMİNİN BÜTÜN KISMİ DEMOKRATİK ÖZGÜRLÜKLERİ KALDIRMASI, BİZZAT PARLAMENTER DÜZENİ KALDIRMASI DEMEKTİR. TEKELCİ SERMAYENİN AÇIKTAN AÇIĞA HALK DÜŞMANI, AÇIKTAN AÇIĞA DİKTATÖRLÜĞÜDÜR.

GAMALI HAÇ HORTLUYOR MU? FAŞİZMİN KANLI GAMALI HAÇINI KİMLER BAYRAKLAŞTIRMAK İSTİYOR!

Kapitalist düzende gerek sömürücü egemen sınıflar ve gerekse sömürülen emekçi sınıflar kendi içlerinde bir çok sınıflardan meydana gelirler. Sömürücü sınıflar içinde şunlar vardır:

SANAYİ BURJUVAZİSİ : Fabrika sahibi patronlar (işverenler)

TİCARET BURJUVAZİSİ : İthalat ve ihracat yapan büyük tüccarlar ve memleket içinde ticareti elinde tutan büyük toptancılar.

TOPRAK AĞALARI - TARIM BURJUVAZİSİ: Büyük toprakları elinde tutan çiftlik sahipleri.

MALİ SERMAYE: Bankalar, sigorta şirketleri

Parlamenter düzenin kurulduğu kapitalist ülkelerde bu egemen (sömürücü) sınıflar ortaklaşa siyasi iktidarı ellerinde tutarlar. Ve ortaklaşa emekçi sınıfları sömürürler. Özellikle işçi sınıfının bilinçlenmemesi ve teşkilatlanmaması için her türlü yalan ve baskıya başvururlar, Sömürülerini devam ettirebilmek için icabında kan dökerler.

Ancak kapitalizmin gelişmesi içinde veya kapitalizmin bir buhranında egemen sınıflar arasındaki bu ortaklık bozulur. Özellikle sanayi burjuvazisi (işverenler) gittikçe ekonomiye hakim olur ve siyasi iktidarda ağırlık kazanır. Ülke içindeki sanayiciler dünya sermayedarları ile birleşerek bütünleşir, TEKELCİ SERMAYE doğar ve güçlenir.

Ancak sanayiinin bu gelişmesine paralel olarak -yeni yeni fabrikalar kuruldukça- işçi sınıfı da gelişir. Hem işçilerin sayısı artar hem de işçilerin sendikalar yoluyla başlattıkları ekonomik istek hareketleri gelişerek iktidara yönelik politik nitelik alır. Bu durumdan ziyadesiyle rahatsız olan tekelci sermaye, sanayi burjuvazisidir. Böylece tekelci sermaye hem iktidardaki diğer ortakları olan tüccarlardan ve toprak ağalarından kurtulmak ve hem de işçi sınıfının iktidara yönelik politik mücadelesini bastırmak için tek başına iktidara gelmenin yollarını arar. Bu yol tektir. O da: Parlamenter düzeni yokederek kısıtlı burjuva demokrasisine son vermek ve iktidarda diktatörlük kurmaktır. Tekelci sermaye, ya tek bir parti yoluyla, ya da askerî bir darbeyle kendi sınıfsal diktatörlüğünü kurar. İşçi ve emekçi sınıfların mücadelesini hemen ve kanla bastırır.

İşte buna FAŞİZM denir.

Türkiye işçi sınıfının öz partisi TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ işte bunun için «FAŞİZME HAYIR KAMPANYASI» açmıştır. Çünkü Türkiye için yukarıda anlatıldığı şekilde bir faşizm tehlikesinin yaklaşmakta olduğunu görmüştür. İşçi ve emekçi sınıflar da bu tehlikeyi görmez, politik bir birlik içinde faşizme karşı mücadele etmezse faşizmin kurulması kolaylaşmış olacaktır. O zaman işverenler kaşını-gözünü beğenmedikleri bir işçiyi tekmeyle işten atabilecek veya zorla (icabında dayak, işkence ve ölümle) çalıştırabileceklerdir.

MÜKELLEFİYET DEVRİ denilen harp yıllarında jandarma zoruyla köylerden toplanıp dipçik tehdidiyle ocaklarda çalıştırılan ZONGULDAK MADEN İŞÇİLERİ bunun ne demek olduğunu çok iyi bilirler. Bunun içindir ki o günlerin geri gelmemesi için canları pahasına mücadele edeceklerdir. Bölgelere yerleştirilen jandarma birlikleri maden işçilerini yıldırmıyacak ve korkutamıyacaktır.

Kahrolsun işçi sınıfının can düşmanı FAŞİZM.

Yaşasın işçi ve yoksul köylülerin iktidarı SOSYALİZM.

İ. Kafkaslı

AMERİKAN KATİLLERİ LAOS ÜLKESİNE SALDIRDI

Amerikan şirketlerinin kasalarını doldurmak için yeni binlerce insan ölüme mahkûm edildi

Bundan dokuz ay evvel 20.5.1970 tarihli bir gazete haberinde şöyle deniyordu: «ABD savunma bakanlığı sözcüsü, Amerikalı danışmanların Güney Vietnam kuvvetlerine yardımcı olmak amacıyla Laos'a gireceklerini belirtti.»

Bu haberden dokuz ay sonra gazeteler şu haberi verdi: «Amerikan hava kuvvetlerinin ve zırhlı birliklerinin desteğinde Güney Vietnam birlikleri önceki gece Laos topraklarına girmiştir.»

Bu saldırının görünüşteki uydurma sebebi ne olursa olsun asıl sebep ekonomiktir. Şöyle ki: Amerikan ekonomisi Nixon döneminde «savaş sanayiinden-barış sanayiine geçme» denemesine girmiştir. Bunun gerçekleşebilmesi için savaş masraflarının azaltılması ve buna bağlı olarak savaş sanayiine verilen siparişlerin azaltılması gerekmiştir. Bu durum savaş sanayiine bağlı diğer yan sanayileri hemen etkilemiş ve ülkede işsizlik süratle artmıştır. Amerikan bütçesi 1970 mali yılında 1 milyar 800 milyon lira açık vermiş ve 1971 yılında bütçenin 1 milyar 300 milyon lira açık vereceği öngörülmüştür. ABD ekonomisi sarsıntı içine girmiş, dış ticaret açığı ülke tarihinde görülmedik bir düzeye erişmiştir. Fakat savaş masraflarının kısılması ve sıkı para tedbirlerine rağmen enflasyonist gelişme ve fiyatların yükselmesi önlenememiştir.

1972 yılında seçime gidecek olan Nixon yönetimi zorunlu olarak büyük bir dönüş yapmış (veya asıl niyetini açığa vurmuş), Amerikan kongresinin «Laos'a Amerikan piyadelerinin girmemesi» kararına rağmen Laos'a karşı saldırıya geçmiştir. Nitekim bundan dokuz ay evvel savunma masraflarını 10 milyar dolar azaltacağını söyliyen Nixon yönetimi, yeni yıl bütçesinde askerlik ile ilgili fonlara 1,6 milyar dolarlık artış getirmiştir. Böylece savaş harcamalarındaki kısıntılara son verilmiştir. Çünkü üretimin düşmesi, bir çok fabrikaların kapanması ve işsizliğin artması karşısında Amerikan ekonomisi genişlemek için yeni kaynaklar aramak zorundadır. Kapitalist ekonomide üretimi hızlandıracak en önemli kaynak savaş harcamalarıdır. Amerikan ekonomisi de Laos saldırısıyla yeniden ve tam hızla savaş sanayiine dönmüş ve bu yoldan fabrikatörlerin azalan kârlarını artırma çabasına girişilmiştir. Bu demektir ki: Amerikan kan içici patronlarının milyonlarına yeni milyonların katılması için yine binlerce masum insan ölecektir.

Ancak bu durum Amerikan ekonomisini yine

Demokratik Parti Kimler İçin Kuruldu :

"D.P. nin kurulması, tarihin çarklarını durdurmak istiyen sınıfların son mücadelesidir."

Türk toplumu son zamanlarda büyük değişmelere sahne olmaktadır. Direnişler-GREVLER-işgaller devam ederken, bir yandan siyasi partiler parçalanmaktadır. Şimdiye kadar egemen sınıfları içinde barındıran, kitle partisi görünümündeki partiler bölünmektedir. Daha düne kadar birlikte çalışanlar, bugün en ağır dille birbirlerini suçlamaktadırlar. C.H.P. nin bölünmesinden sonra bu parti içindeki çalkantılar daha bitmeden iktidar partisi A.P. ikiye bölünmüş bulunmaktadır. Satıhda sen-ben kavgası biçiminde görülen ve Süleyman Demirel'i hedef alan hücumlar aslında bir sınıf kavgasını yansıtmaktadır. Bugüne kadar A.P. içinde sanayi burjuvazisi, ticaret burjuvazisi ve tarım burjuvazisi ile toprak ağalarının menfaat ortaklığı devam etti. Hep birlikte işçi ve emekçi sınıfları sömürdüler. Ancak kapitalizmin gelişmesi sürecinde egemen sınıflar arasındaki bu ortaklık bozulmaya başladı. Bu sınıflar arasındaki kavga büyüdü ve çözülmesi imkânsız bir durum aldı.

A.P. den ayrılıp Demokratik Parti'yi (D.P.) kuranların sınıfsal yapısını inceliyecek olursak bunların daha çok toprak sahipleri, taşra ticaret burjuvazisi ve dinsel çevreleri yansıtan kişiler olduklarını görürüz. Parti teşkilatlarını da bu çevrelerin adamları kurmaktadır ve kuracaktır. A.P. den ayrılanlar içinde altı Konya milletvekilinin bulunması tarihi tesadüf değildir. D.P. Türkiye'nin ekonomik gelişimi sonunda ortaya çıkan zorunlu bir sonuçtur. Türkiye'de artık sınıfların menfaat birliği bozulduğu için her parti bir sınıfın partisi olmak zorundadır ve olacaktır.

Son senelerde Türkiye'de dışa bağımlı da olsa kapitalist ekonomide bir gelişme olmuştur. Makinalı tarım köyden kopmayı ve şehirleşmeyi arttırmış, işgücü çoğalmıştır. Bu artan işgücü talebini karşılayabilmek için üretim güçlerini geliştirmek, yeni iş yerleri açmak zorunda kalınmıştır. Almanya'ya işçi gönderilmesi işsizliği büyük çapta önlemişse de yeterli olmamıştır.

Gelişen sanayi işbirlikçi olduğundan dışa bağımlılık artmaktadır. Tekelleşme süratle oluşmaktadır. Örneğin Türkiye'de lastik piyasasını üç büyük firma elinde tutmaktadır. İthalatımızın % 50 sini kurulan fabrikaların ham maddesi teşkil etmektedir. İthalatın % 40'ı ise yatırım mallarına ayrılmaktadır. Her yatırım ister istemez dışarıdan gelecek ham maddeleri arttırmakta böylece dış ticaret açığımız günden güne büyümektedir.

Türkiye'deki yabancı sermaye, kendi ileri teknolojisi ile yaptığı malları kısa zamanda ülkenin her yerinde pazarlamakta ve satmaktadır. Böylece geri teknoloji ile çalışan yerli kuruluşları tasfiye etmekte veya kendine bağımlı hale getirmektedir. Yani tekelleşme Anadolu'ya hakim olmakta, taşra burjuvazisi ya büyük sanayi burjuvazisi ile bütünleşmekte yahut da yok olmaktadır. Eldeki döviz imkânları ancak sanayi burjuvazisinin kendine yettiğinden, iktidar ortağı diğer egemen sınıflara (tüccarlar, toprak sahipleri gibi) pay tanımamak istemektedir.

Banka kredileri de yavaş yavaş sanayie kaymaktadır. Anadolu'da bankalarda biriken tasarruflar işbirlikçi burjuvazi tarafından kullanılmaktadır. Sanayiciler bir yıl için 800 milyon liralık tahvil ve hisse senedi çıkarmışlardır. Anadolu'daki kapkaççı tüccarın, aracı ve tefecilerin hemen zengin olma istekleri yavaş yavaş yok edilmektedir. Çünkü asıl müşteri olanların alış gücünü azaltan aracıların varlığı sanayicilerin işine gelmemektedir. Ve mücadelenin kökü burada yatmaktadır. Buna paralel olarak ölü yatırım olan, inşaat yatırımlarına para akması da vergilendirme yoluyla önlenmiş ve bu paraların da sanayie akması için gerekli ortam yaratılmıştır. İşte bunun içindir ki finansman kanununun getirdiği vergilere anadolu ticaret burjuvazisi ve eşrafı şiddetle karşı koymuştur. Ve «bu kanun komünizmi getirecek» diye feryat etmiştir. Siyasi iktidarda ağırlığını artıran sanayi burjuvazisi, Eskişehir Sanayi Odasının ağzından tarımın da vergilendirilmesini istiyerek tarım burjuvazisine ve toprak ağalarına son darbeyi indirmeye hazırlanmaktadır. «Biz büyük toprak sahiplerinin bekçisi değiliz» cümlesi bunun en açık ifadesidir.

Bütün bunlardan dolayı DEMOKRATİK PARTİNİN kurulması işbirlikçi tekelci burjuvaziye baş kaldıran ticaret ve toprak burjuvazisinin son çırpınışlarıdır. A.P. içindeki egemen sınıflar ortaklığının bozulması, işbirlikçi tekelci burjuvazinin artık tek başına iktidara sahip olacak güce eriştiğini göstermektedir. Kendi gelişimine engel olacak eski iktidar ortaklarına taviz vermiyecek duruma gelmiştir.

D.P. nin güvendiği nokta ise Anadolu'da toplayacağı oylardır. Köylü ile irtibatı sağlıyan eşrafı yanına alarak baş kaldırması bunun en mükemmel örneğidir.

Ancak tarihin çarklarını geri çevirmeye çalışan bu hareket asla gelişmiyecektir. Sadece geçici bir engel olarak sekte verecektir.

Üretim güçlerinin gelişmesine paralel olarak Türkiye'de partiler sınıf partisi olmak zorundadırlar ve olacaklardır. TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ kurulduğundan bu yana açıkca İŞÇİ SINIFININ PARTISI olduğunu söylemiştir. Ve her geçen gün bu niteliğine uygun olarak gelişmektedir.

A. Hamdi DİNLER

savaş sanayiine dönmüş ve bu yoldan fabrikatörlerin azalan kârlarını artırma çabasına girişilmiştir. Bu demektir ki: Amerikan kan içici patronlarının milyonlarına yeni milyonların katılması için yine binlerce masum insan ölecektir.

Ancak bu durum Amerikan ekonomisini yine enflasyonist baskı altına sokacak, yeni ve daha büyük problemler yaratacaktır. Dünya kapitalizmi her geçen gün büyük bunalımına yaklaşmaktadır. Bir gün patlıyacak ve tarihin mezarlığına gömülecektir. Kapitalizm için uzun vadede kurtuluş yoktur.

İ. Kafkaslı

dışarıdan gelecek ham maddeleri artırmakta. Böylece dış ticaret açığımız günden güne büyümektedir.

Türkiye'deki yabancı sermaye, kendi ileri teknolojisi ile yaptığı malları kısa zamanda ülkenin her yerinde pazarlamakta ve satmaktadır. Böylece geri teknoloji ile çalışan yerli kuruluşları tasfiye etmekte veya ken-

çaklardır. TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ kurulduğundan bu yana açıkca İŞÇİ SINIFININ PARTISİ olduğunu söylemiştir. Ve her geçen gün bu niteliğine uygun olarak gelişmektedir.

A. Hamdi DİNLER

Yerli İşçi-Yabancı İşçi

Kapitalist düzende egemen sınıflar işçi sınıfından çok korkarlar. Hele «SOSYALİST İKTİDAR» için mücadele eden işçiler onları büsbütün korkutur. Bundan dolayı işçi sınıfını bölmek için çeşitli tertiplere başvururlar. Bu tertiplerden biri de «yerli işçi - yabancı işçi» meselesidir.

Egemen sınıflar, eskiden kalma alışkanlıklarımızdan da faydalanarak «hemşerilik» anlayışını yaymaya uğraşırlar. Halbuki BÜTÜN İŞÇİLER KARDEŞTİR. Şu «hemşerim», bu «öz hemşerim» diye ayırım yapılamaz. İŞÇİ, İzmit'li - Zonguldak'lı - İstanbul'lu - Trabzon'lu - Erzurum'lu» diye ayrılamıyacağı gibi «TÜRK - KÜRT - ALMAN - RUS - İNGİLİZ» diye de bir ayrıma tâbi tutulamaz. BÜTÜN İŞÇİLERİN YAŞAMA KAVGASI BİRDİR. Bütün işçilerin HEDEFİ DE BİRDİR. Bu hedef; aydınlar ve diğer emekçi sınıfların desteğiyle sosyalist iktidarı kurmaktır. Bunun için dünya işçilerinin hedefi bir bütündür. Kendi ülkelerinde sosyalist iktidarı kuran işçiler, diğer ülke işçilerinin sosyalist iktidar mücadelesine katılırlar. İktidara geldikten sonra da sosyalist ekonomiyi kurmaları için yardım ederler.

Egemen sınıfların bu tertibi de boşunadır. İşçiler bölünmiyecek ve kendilerini sömürenlerin iktidarına bir gün mutlaka son verecektir.

SÖMÜRÜCÜYE YUMRUK

İŞVERENLER KONFEDERASYONU! TÜRK-İŞ'DE NELER OLUYOR

Geçtiğimiz Ocak ayı içinde Türk-İş genel yönetim kurulunda her zamankinden başka suçlamalar yapıldı. Türk-İş genel sekreteri Halil Tunç, Çimse-İş Sendikası başkanı ve A.P. milletvekili Hasan Türkay'ı «bir takım menfaatler karşılığında işçileri satmakla» suçlamıştır. Buna karşılık Hasan Türkay da, Halil Tunç'u aynı şekilde suçlamıştır.

Şimdiye kadar Türk-İş yöneticilerine «işçileri işverene satmak» suçlaması dışarıdan yapılmaktaydı. Şimdi ise aynı suçlamaları Türk-İş yöneticileri birbirlerine yapmaktadırlar. Bu durum Türk-İş'in aslında işverenler konfederasyonu haline getirildiğini inkâr edilemez bir açıklıkla gözler önüne sermektedir.

İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNE IŞIK TUTAN SOSYALİST AYDINLARA - İŞÇİLERE YAPILAN BASKILAR "ONLARI" HİÇBİR ZAMAN KAVGADAN KAÇIRMAZ. YILDIRMAZ. YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ KAVGASI.

T.İ.P. Zonguldak İl Başkanı ve Gazetemiz Sorumlu Müdürü, işçi sınıfının devrimci şehitlerinden «Necmettin Giritlioğlu» için yazdığı «Basın Bültenin»de hükümete hakaret ettiği gerekçesi ile 13 Ocak 1971 tarihinden buyana tutuklu bulunmaktadır.

Gazetemizin 26 ncı sayısındaki yazılarda da «Suç» vardır gerekçesiyle bir ay hapis yatmış olan, A. Hamdi Dinler bu davasından Zonguldak Ağır Ceza Mahkemesinde beraat etmiştir.

İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNE AYAK UYDURAMIYANLAR VE MEHMET ALİ AYBAR

Türkiye İşçi Partisinin Genel Başkanlığından ayrılmak zorunda kaldığından bu yana Aybar, Parti'nin ne ölçüde geliştiğini farkedemiyecek kadar görüşten yoksun olduğundan kendisini Parti'nin üstünde görmeye devam etmiş ve Parti kararlarına karşı durmuştur.

Son Genel Yönetim Kurulu toplantısına verdiği muhtıra onun, Parti'nin ulaştığı aşamada başı dönen ve tansiyonu bu yüksekliğe tahammül edemeyen bir tatlı su sosyalisti olduğunu bir kere daha göstermiştir.

Sosyal Demokrat çizgiyi aşamayan Aybar'ın elbette Sosyalist bir Parti ile bağdaşması mümkün değildi.

Başkanlıktan ayrıldıkdan sonra Partililerin oyu ile geldiği Parlementodan aldığı aylıklardan Parti'ye hisse vermeyi reddetti. Aidatlarını ödemedi. Partiye karşı en basit görevlerini yerine getirmedi. Bunlara rağmen eski «Genel Başkan» sıfatına hürmeten hakkında bir işlem yapılmadı.

Ama artık işi Parti'ye ve organlarına hakaret etmeye vardırdı.

Aybar'ın bu davranışlarının, İşçi Sınıfının Partisi olma yolunda gelişen T.İ.P. ne zarar verme eğilimleri, bu gelişimi durdurma çabaları haline geldiği görülünce T. İ. P. Genel Yönetim Kurulu kendisini Partiden Kesin İhraç talebi ile Merkez Haysiyet Divanına sevketti.

Hesap verme gücünü kendinde göremeyen Aybar da Partiden istifa etti. Hem de yetişemediği ciğere pis diyen kedi gibi davranarak. Onun gibiler de onun arkasından teker teker Partiden uzaklaşacaklardır. Yaşar Kemal de bunlardan biridir.

Bilinmesi gereken şey; bugün kavgadan kaçan ve kendilerine tatlı su arayan bu kişilerin İHANETLERİNİN İŞÇİ SINIFINCA UNUTULMAYACAĞIDIR.

Devrimci Erdemir işçileri Direndiler

Maden-İş Üyesi İşçiler, Metal-İş'e Aidat Kesilmesini Protesto İçin, 10.2.1971 Tarihinde Altı Buçuk Saat Üretimi Durdurdular

«Sosyal hareketin, siyasi hareketi dışında bıraktığını söylemeyin. Aynı zamanda sosyal olmayan hiçbir siyasi hareket asla yoktur».

ERDEMİR işçileri devrimci güç birliği mücadelesini veriyor. İşçi sınıfının siyasi mücadelesinde de zafer kazandıracak işçi temsilcileri, liderleri yetişiyor.

Yakın hedef olarak görülen ekonomik, sosyal istek ve hakları için devrimci sendikasını seçen devrimci işçi sınıfının hareketini, burjuvaziye mağlup etmeyecek şekilde devrimci düşüncenin bütünlüğü içinde düşüneceğiz.

ERDEMİR işçisi toplu sözleşme arifesinde sendika aidatlarının sarı sendikaya kesilmesine göz yumamazdı. Yummadı ve birlik gücünü gösterdi.

DİRENDİ

Bu hareket işbirlikçi sanayi burjuvazisinin işçi sınıfına uygulayabileceği tavizkâr politikasını, temsilcisi fabrika genel müdürünün şahsında hemen yansıttı. Babacan bir umum müdür havası basılarak, işçi sınıfının artık değerini cebellezine eden sanayi burjuvazisi kuzu postuna bürünüverdi. (Bak. Genel Müdürün Duyurusu)

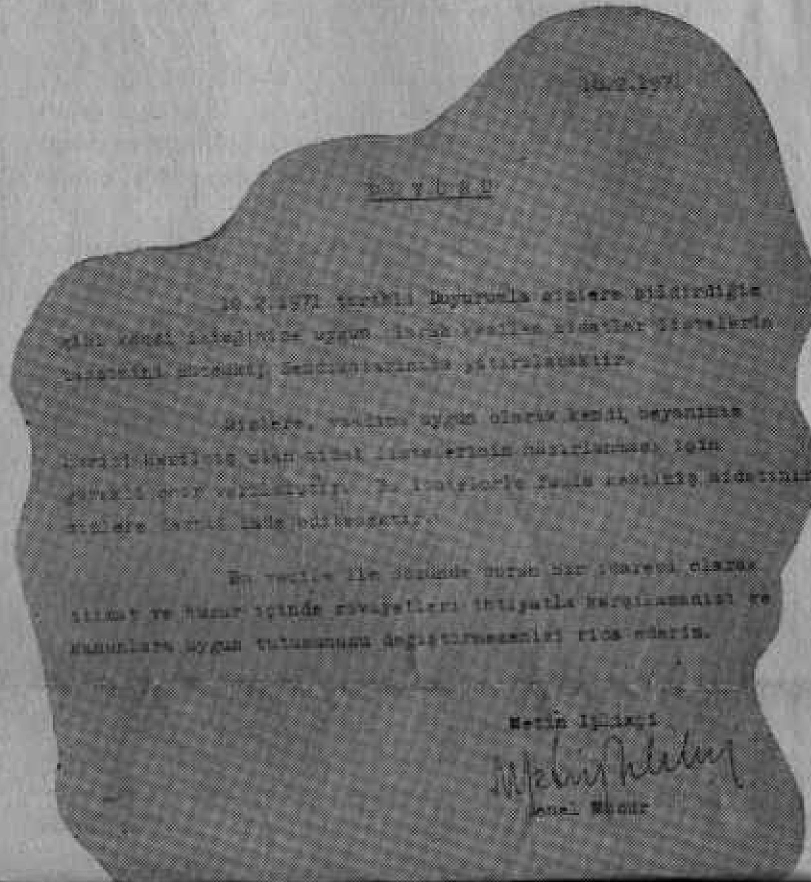
Şimdi; Ereğli'de sosyal hareket olarak işbirlikçi sanayi burjuvazisine ve tekelci kapitale karşı işçi sınıfının ekonomik güçbirliğini temsil eden sendikalarla birlikte ERDEMİR işçisinin elindeki diğer güçlere bakalım.

1 — İşçi sınıfının ideolojisi, bilimi. Kapitalist toplum üzerine iktidar mekanizmasını yokederek inşa ettiği ve yaşattığı SOSYALİZM.

2 — İşgücünün birlik kuvveti, yani SENDİKA (Sarı Sendikalara dikkat edelim).

3 — İşçi sınıfının bu bilimsel ve birlik kuvvetini kadrolarıyla, teşkilâtlarıyla hazmederek politik alanda kapitalist-emperyalizme karşı mücadele veren, öncülüğünü yapan PARTİ. (Türkiye İşçi Partisinin on yıldır egemen sınıflara karşı mücadele veren varlığını inkâr eden, öcü diyen, işçi sınıfı düşmanı olarak bilinmelidir.)

bolacaklar veya işçi sınıfı saflarına katılacaklardır. Karşı-devrimciler zaten karşı-devrimcilerdir. Onlar her geçen gün bütün çıplaklığıyla meydana çıkacaklardır. Bunun için bugünden bunların arkasına gizlenebilen asıl önemli güçleri görmemiz zorunludur. Karşı güç işbirlikçi sanayi burjuvazisi ve mâli burjuvazidir. Bugün Türkiye'de iktidar partisi içindeki ayrılıktan da anlaşılacağı gibi (Bak, üçüncü sayfadaki «Demokratik Parti Kimler İçin Kuruldu» yazısına) Ereğli'deki taşra ticari burjuvazisi ve eski yapısıyla gelen ve dinci ideolojiye sahip eşraf takımı güçlenen işbirlikçi sanayi burjuvazisi ve işçi sınıfı karşısında sarsılan, kaybolmaya başlayan menfaatlerini bir süre daha işçi sınıfının sırtından çıkarabilmek gayesi ile ERDEMİR işçisinin karşısındadır. Fakat bu güçler asıl güçler yanında potadaki curuf gibidir.

10.2.1971

juvazisi böyle besleyicilik görevini yapamaz. Zaten sermaye birikimi sağlamak için çareler aramakta, işçi ücretlerini dondurmayı düşünmektedir. O halde bu «sosyal demokrasi» de ne ola? demiyeceğiz tabi. Bileceğiz, kapitalist-emperyalist burjuvazi çirkef bir çamur haline soktuğu toplumlara, kapitalist toplumun dejenere düşüncelerini sokar. Burjuvazinin, kültür-inanç-hukuk-felsefe gibi kavramlarını içine alan ideolojisini yayar. Bu ideolojik kavramlar gelişmeye çalışan ülkenin burjuva sınıflarında ve kendi sınıf bilincine henüz ulaşamayan işçiler arasında tutar. Bir süre bu gibi yanlış ve temelsiz düşünceler (bilhassa geri kalmış toplumlarda) işçi sınıfının hareketini etkiler.

«Sosyal demokrat düşüncesi işçi sınıfının devrimci tarihinde iflas etmiş hain bir düşünce ve kapitalist-emperyalizme hizmet eden» görüş olarak sicillenmiştir. Bunun için, Ereğli'de Maden-İş güçbirliği kuruluşunda sosyal demokrat görüşle hareket eden sendikacılar varsa, onları uyarıyoruz. Ve devrimci ERDEMİR işçilerinin hareketi içinde yer alan devrimci işçi temsilcilerinin dikkatini çekiyoruz. Sosyal demokrat görüşün bir başka yapısı da Türk-İş'te Türkiye işçi sınıfının karşısına çıkacak. Geçende yapılan Türk-İş toplantısında dörtler önergesi diye bir mesele çıktı. Türk-İş'in bu toplantısında dörtler önergesi, Türk-İş'in sosyal demokrasi ilkelerine bağlı bir kuruluş olmasını ileri sürmüştür. Şimdi bakalım; Türk-İş'in eski sendikalist politikası neydi? «Partiler üstü» cümlesinde gizlenen «Türkiye'nin şartlarına uygun ve Türk-İş'in ortaya çıkardığı sermayeden yana» bir politika. (Yeme de yanında yat)

SON SENELERDE NELER OLDU? İşçi sınıfının ekonomik ve sosyal istekleri çoğaldı, Türk-İş'ten ayrılan işçiler DİSK'i kurdular. Ekonomik ve sosyal haklar işbirlikçi sermayeden devrimci sendika vasıtasıyla işçi sınıfının devrimci hareketliliği ile alındı. İşçi sınıfı her bakımdan gelişti. TÜRK-İŞ işçi sınıfının gözünde itibarını kaybetmeye başladı, kaybetti. İşbirlikçi burjuvazinin TÜRK-İŞ'e itibar kazandırma politikası da (anlaşmalı grevler gibi) tutmadı. Ve en son kozlarını oynamak zorunluluğunu duydular. İşte bu da Türk-İş'i gelişen Türkiye şartlarına uydurma ve sosyal demokrat düşünce kılıfına sokarak, bir

bürokrasiyle, teşkilâtlarıyla hizmederek politik alan-da kapitâlist-emperyalizme karşı mücadele veren, öncülüğünü yapan PARTİ. (Türkiye İşçi Partisinin on yıldır egemen sınıflara karşı mücadele veren varlığını inkâr eden, öcü diyen, işçi sınıfı düşmanı olarak bilinmelidir.)

4 — Henüz, Türkiye işçi sınıfının siyasi bilincinin düşüklüğü nedeniyle kapitalistlerin çıkardığı gazeteler gibi büyük ve günlük olmamakla beraber işçi sınıfının bölgesel bir gazetesi olarak çıkan SÖMÜRÜCÜYE YUMRUK. (Ereğli'de işçi sınıfı düşmanlarının gazetemiz için yazmaya çalıştıkları karşı-devrimci laflar ve gazetemizde yazılan yazılar için açılan davalar bunun en güzel doğrulayıcı örneğidir.)

İşçi sınıfının karşısındaki güçleri sıralamaya kalkarsak, önce bir yığın fakat fındık kabuğunu doldurmayan karakterde kuruluşlar, olaylar, laflar ve bunların temsilcisi sınıf ve tabakaları görürüz. Esasen bunların çoğu, iki ana sınıfın (burjuvazi ve proletarya) gelişmesiyle oluşan mücadele arasında kay-

YA BUNUN ARKASINA SAKLAYIP DUYURMADIKLARIN NE OLACAK?

Bir de sanayi burjuvazisine muhalif gibi görünen CHP'sinin küçük burjuva ideolojisi olan Sosyal Demokrat düşüncenin ERDEMİR işçisi içindeki durumu var. Esasen, bu düşüncenin ekonomik temelini kapitalist emperyalistlerin sömürü pazarlarından sağladıkları tatlı kârlar teşkil eder. Ve kapitalistlerin bu tatlı kârlarla besledikleri işçi liderleri «sosyal demokrat» düşüncenin işçi içindeki sözcülüğünü yaparlar. Şu halde, «kendisi himmete muhtaç bir dede, nerde kaldı, gayriye himmet ede» deyişindeki durumda olan Türkiye'deki yerli işbirlikçi sanayi bur-

nın gözünde itibarını kaybetmeye başladı, kaybetti. İşbirlikçi burjuvazinin TÜRK-İŞ'e itibar kazandırma politikası da (anlaşmalı grevler gibi) tutmadı. Ve en son kozlarını oynamak zorunluluğunu duydular. İşte bu da Türk-İş'i gelişen Türkiye şartlarına uydurma ve sosyal demokrat düşünce kılıfına sokarak, bir partiden yana gösterme (bu parti de CHP'dir) böylece sanayi ve mali burjuvaziden vize alma politikasıdır. Ve su yüzüne çıkmıştır.

Dolayısıyla bugün Maden-İş içinde sosyal demokrat düşünce ile işçi sınıfının devrimci mücadelesinin önünde görünen veya görünmeye çalışan ucuz politik sendikacılar ve işçi temsilcileri bu görüşleriyle yarın pekala sarı sendika konfederasyonu içinde yer alarak veya işçi sınıfını bir bölünmeye daha uğratabilecek başka bir üçüncü birleşmeye sapabilirler. Ve bu şekilde en büyük ihaneti işleyebilirler. Bu duruma karşı da uyanık olup devrimci birlik gücümüzü koruyalım. YAŞASIN İŞÇİLER.

SÖMÜRÜCÜYE YUMRUK

KAPİTALİZM NEDİR :

Kapitalizm sosyal bir sistemdir. Bu sistemin varlığı ve yaşayabilmesi «Ücretli emeğin» sömürüsüne dayanır. Yani kapitalist bir sistemin temelini meydana getiren ekonomik yapıda, «Sermaye», devamlı olarak emeği sömürerek büyür. Büyüdükçe yeni sömürü şartları yaratır. Böylece, bir tarafta sermayeyi elinde tutan sınıf (BURJUVAZI), öbür tarafta da «İş gücünü» sermaye sahibi sınıflara satarak yaşamak zorunda bulunan İşçi Sınıfı (PROLETARYA), bu sistemin birbiriyle uzlaşmaz İKİ TEMEL SINIFI olarak gelişir.

Kapitalist sistemin HAKİM SINIFI sermayedar sınıf, yani BURJUVAZİDİR. Çünkü burjuvazi üretim araçlarının (topraklar, fabrikalar, madenler,) ve ticarethanelerin, bankaların mülkiyetini elinde bulundurmakla kalmaz, bu mülkiyeti devamlı elde tutabilmek için, sistemin sosyal ve politik yapısına da hakim olur. Bu hakimiyetini DEVLET makinasını ele geçirip, kendine göre işletmek, kullanmak suretiyle sürdürür. Yani kapitalist sistemde burjuvazi ekonomik, politik, sosyal, ideolojik hakimiyetini sürdürmek için teşkilâtlanmıştır. En büyük teşkilât da kendi elinde tutup işlettiği DEVLET makinasıdır. İşte bu yüzden de kapitalist sistemin yürürlükte bulunduğu her yerde, HAKİM SINIF OLAN BURJUVAZİ İLE SÖMÜRÜLEN SINIF OLAN PROLETARYA ARASINDAKİ MÜCADELE TEMEL VE VAZGEÇİLMEZ BİR MÜCADELE OLARAK SÜRER.

Bu mücadele Kapitalist sömürü başladığı andan itibaren varolur ve giderek büyüyüp keskinleşir. Burjuvazi, sistemi yani kendi hakimiyetini sürdürmek için, proletarya da bu hakimiyetten kurtulmak için mücadele eder.

Kapitalist sistemin bu iki temel uzlaşmaz sınıfının arasında bulunan diğer sınıf ve tabakalar, aslında, işçileşmeye aday olan, devamlı olarak sermayenin baskısı altında kalan sınıf ve tabakalardır. Büyük toprak sahiplerinin tefecilerin, tüccarların, bankaların, yani sermayenin, oyuncağı olan küçük köylü, yarının topraksız köylüsüdür, yarının işçisidir. Büyük sermayenin baskısından yakasını kurtaramayacak olan küçük imalatçı, yarının fabrika işçisi olmaya mahkûmdur. Kapitalist sistem sürdükçe, toprağını, dükkanını, tezgâhını büyük sermayeye kaptıranlar artar. İşçi sınıfı büyür. Halbuki sermayeyi elinde tutanların sayısı gittikçe azalır. Ama ellerinde tuttukları sermaye, dolayısıyla da baskı ve sömürü artar.

Sermayenin doğrudan doğruya sömürdüğü işçi sınıfı, bu sistemin kendi sırtından sürdüğünü, bu sistemin bütün emekçi kitleleri çeşitli biçimlerde sömürerek ayakta durduğunu, mücadelesi içinde kavrar. İşçi sınıfı bu durumun bilincine, ona yol gösteren, ışık tutan ve hakim sınıflara karşı onun menfaatlarını koruyup savunan kendi siyasi partisinin öncülüğünde kavuşur. Ve işçi sınıfı bu duruma, öncü siyasi Partisinin yolunda saf tutarak, hertürlü engeli canı pahasına, kanı pahasına aşarak son verebileceğini mücadele içinde öğrenir.

Türkiyemiz de, Dünya kapitalist sistemine bağımlı, az gelişmiş kapitalist bir memlekettir. Bu memleketin işçileri, emekçileri kapitalizmin katmerli sömürüsünü, acısını, yüreklerinin taa içinde, hayatlarının her gününde, her anında çekmektedirler. Memleketin her yanında bitmeksizin süren GREVLER, İŞGALLER, BOYKOTLAR, DİRENİŞLER, YÜRÜYÜŞLER nedendir? Kapitalist sistemin ekonomik sömürüsüne karşı, kesin mücadele bilincine varan işçi sınıfının artık kükremesindendir. Ancak böylece kendi yarattığı değerlerin bir kısmını da olsa, sermaye sınıfının elinden koparıp alabileceğini yaşayıp, görmesindendir. Ama ipler sermaye sınıfının elinde kaldıkça da ücretli emeğin ve emekçinin sömürülmesi bitmez, bitemez.

Burjuvazi, kendini zengin eden işçinin iş gücüne muhtaçdır. Ama işçi sınıfı, kendine hükmedecek bir sermayedar sınıfa muhtaç değildir. Ve muhtaç olmadığı bu sınıfın baskı ve hakimiyetini, mutlaka kırıp atacak, bu yolda birleşip teşkilâtlanacaktır.

İŞÇİ SINIFININ TEŞKİLATLI GÜCÜ-TÜRKİYE'DE DE EMPERYALİZMİ VE KAPİTALİZMİ YENİP-KENDİ SİSTEMİNİ, SOSYALİZMİ KURACAKTIR.